

Sygn. akt III Ca 1023/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędzia SO Danuta Pacześniowska

SR del. Roman Troll

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt I C 1990/13

oddala apelację.

SSR del. Roman Troll SSO Tomasz Pawlik SSO Danuta Pacześniowska

Sygn. akt III Ca 1023/14

UZASADNIENIE

Powód wniósł o nakazanie pozwanej aby zapłaciła na jego rzecz kwotę 71.779,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 55.423,73 zł od dnia 11 września 2013 roku jak również o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pozwana w dniu 16 lipca 2010 roku wyraziła pisemną zgodę na zawarcie przez jej męża umowy kredytowej z powodem o nr. (...). W związku z tym, że małżonek pozwanej nie dokonał całkowitej spłaty zadłużenia, powód w dniu 17 października 2012 roku wystawił, na podstawie art. 95 ustawy prawo bankowe, wyciąg z ksiąg banku i bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej nadał klauzulę wykonalności przeciwko mężowi pozwanej Powód wskazał, że kwota zadłużenia dochodzona niniejszym pozwem jest inna niż wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym, gdyż naliczono odsetki karne oraz koszty sądowe i komornicze. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednak bezskutecznie.

Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie zażądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność ani nie złożyła w sprawie wyjaśnień.

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym, wydanym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Na podstawie dołączonych do pozwu dokumentów (umowa kredytowa z dnia 16 lipca 2010 roku, oświadczenie pozwanej o wyrażeniu zgody na zawarcie umowy k. 10-16, odpis skrócony aktu małżeństwa k. 7, bankowy tytuł egzekucyjny, odpis postanowienia z dnia 22 listopada 2012 roku k. 8,9, wyciąg z ksiąg banku k.4) Sąd I instancji ustalił, że w dniu 16 lipca 2010 roku powód zawarł z mężem pozwanej umowę kredytową na zakup samochodu. Pozwana wyraziła zgodę na zawarcie powyższej umowy przez męża i podpisała oświadczenie o poddaniu się egzekucji. W związku z tym, że mąż pozwanej nie spłacił w całości zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej powód w dniu 17 października 2012 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o nr 198/12. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 22 listopada 2012 roku na powyższy bankowy tytuł egzekucyjny nadano klauzulę wykonalności przeciwko małżonkowi pozwanej. Dnia 11 września 2013 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...) w którym ujawniono wysokość zobowiązania męża pozwanej w kwocie 71.779,80 zł. Pismem z dnia 9 lipca 2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty.

Na bazie powyższych ustaleń faktycznych Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda jakichkolwiek należności wynikających z umowy kredytowej. Ocenił, że pozwana nie była stroną tej umowy. Złożone przez pozwaną pod umowę kredytową oświadczenie o wyrażeniu zgody na jej zawarcie nie może zostać uznane jako źródło zobowiązania w stosunku do powoda czy traktowane jako poręczenie zaciągniętego przez męża pozwanej długu w rozumieniu art. 876 § 1 k.c. Zdaniem Sądu I instancji, z oświadczenia wynika, że zostało ono złożone przez pozwaną w związku z treścią art. 41 k.r. i op. Przytoczył przy tym Sąd Rejonowy treść tego przepisu, zgodnie z którym jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków. Wskazał też na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4.11.2010 r. (sygn. akt IV CSK 141/10), zgodnie z którym w takim wypadku małżonek dłużnika nie staje się dłużnikiem w znaczeniu prawa materialnego. Podsumowując stwierdził brak przesłanek odpowiedzialności pozwanej z art. 876 § 1 k.c.

Od opisanego wyroku zaocznego apelację wniósł powód, który domagał się zmiany tego orzeczenia i uwzględnienia powództwa w całości a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje. Skarżący zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art.227 i art.233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń prowadzących do oceny, że pozwana nie ponosi odpowiedzialności wobec powoda, pomimo tego, że wyraziła zgodę na zawarcie umowy przez małżonka. Apelujący podniósł też, że wbrew sugestii Sądu Rejonowego, nie dochodził należności na podstawie umowy poręczenia. Twierdził także, że wyrok ogranicza jego prawa do dochodzenia roszczeń przed sądem, co narusza podstawowe zasady zaufania do Państwa i Prawa.. W uzasadnieniu podkreślono, że możliwość wystawienia przeciwko pozwanej bankowego tytułu egzekucyjnego i uzyskania na tym tytule sądowej klauzuli wykonalności nie może ograniczać banku w dochodzeniu tych samych roszczeń przed sądem.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie pozwu zostało merytorycznie rozpoznane przez Sąd Rejonowy w oparciu o przedstawione przez powoda dokumenty. Brak zarzutów odnośnie tego, aby Sąd I instancji uniemożliwił powodowi zaprezentowanie argumentacji przemawiającej za zasadnością powództwa. Sprawa została rozpoznana jawnie, na rozprawie, o terminie której powód był zawiadomiony. Powód skorzystał także, bez jakichkolwiek ograniczeń ze strony sądu, z prawa do zaskarżenia zapadłego orzeczenia.

W tej sytuacji twierdzenie jakoby powodowi ograniczono prawo do dochodzenia roszczeń przed sądem nie jest prawdziwe. Nie można przy tym mylić prawa do dochodzenia należności przed sądem z oczekiwaniem, że orzeczenie sądowe będzie zgodne z życzeniem powoda. Powoływanie się w tym kontekście na prawa o charakterze podstawowym jest co najmniej nieporozumieniem.

Skarżący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art.233 § 1 i art.227 k.p.c. nie wykazał, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, że tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Tym samym nie potwierdził się podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów postępowania. Ustalenia Sądu Rejonowego, które skarżący myli z oceną prawną ustalonych faktów, były przy tym w rzeczywistości bezsporne i Sąd odwoławczy przyjmuje je za swoje.

Rację ma skarżący, gdy twierdzi, że nie dochodził należności z tytułu umowy poręczenia. Rozważania Sądu Rejonowego dotyczące tej kwestii były zbędne i nie miały ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym niemniej nie sposób podważyć oceny prawnej wyrażonej w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którą powództwo okazało się bezzasadne, gdyż pozwana nie jest dłużniczką powoda w rozumieniu prawa materialnego.

W myśl art.41 § 1 k.r. i op. jeżeli pozostająca w związku małżeńskim osoba zaciągnęła zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków. Zawarte w tej normie sformułowanie „zaspokojenie” rozumieć należy jako możliwość skierowania do majątku wspólnego egzekucji, nie oznacza natomiast, że małżonek dłużnika staje się osobiście odpowiedzialny za zaciągnięte przez tego dłużnika zobowiązanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt I ACa 1025/12 publ. LEX nr 1327514). W szczególności norma ta nie daje podstaw do żądania, aby współmałżonek zobowiązanie dłużnika wykonał.

Skoro więc skarżący określił jako podstawę swojego roszczenia wyłącznie umowę kredytową to zasadnie Sąd Rejonowy oddalił jego powództwo. Nie można bowiem z węższego uprawnienia, jakim jest możliwość prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego małżonków wywodzić szerszego prawa do sądowego dochodzenia należności od współmałżonka dłużnika.

Z tych wszystkich względów, gdy apelacja okazała się bezzasadna, orzeczono jak w sentencji na podstawie art.385 k.p.c.

SSR (del.) R. Troll SSO T. Pawlik (spr.) SSO D. Pacześniowska